

25.32x17.89	1/2	1	עמוד	רעננה - צומת השרון	28/06/2019	69029132-2
שיווק אירועי ספורטמירוק הרי הגעש חצי מרתון ערד מצד - 54710						

↓
גיליון 1900
28.6.2019

"אני זכיתי לקבל מאור עיניים, ואני צריכה לחלוק אותו"

סמדר קדם מרעננה רצה כבר עשרות שנים. לפני 12 שנה היא החליטה להפסיק לרוץ לבד. ראיון מיוחד על נתינה

מאת דניאל סלגניק, עמ' 42

26.59x33.57	2/2	עמוד 42	רעננה - העיר צומת השרון	28/06/2019	69028818-2
שיווק אירועי ספורטמירוף הרי הגעש חצי מרתון ערד מצד - 54710					

סת. זאת הדוגמא שגדלתי עליה, ואתה בסופו של דבר מה שאתה רואה בבית, בבית הוריה. לעמותה הצטרפתי כשעוד גרתי באוסישקין בתל אביב, הרבה אחרי שעזבתי את טבריה, כאשר בזמנו מלבד ריצה גם התעסקתי בחתירה בירקון. יום אחד, כשהלכתי לאימון חתירה בירקון, ראיתי בפארק זוג רוכבים מהעמותה שרכבו על אופני 'טנדרס' (אופי ניים זוגיות) כשמאחור יושב עיוור והמלווה שלו יושב מקדימה. הסי תקרנתי וביקשתי להצטרף לעמותה, ואז התחלתי למעשה לרכב עם עיוורים ועם בעלי צרכים מיוחדים באופני 'טנדרס'. באחת הרכיבות הכרתי את חזי רול ז"ל, בן אדם זהב עם לב ענק שהיה חבר בעמותה, והוא יום הקמה של קבוצת ריצה לעיוורים ומיד הצטרפתי. בהתחלה היינו חמישה-שישה חבר'ה. עם השנים זה תפס נפח וגדל מאוד. חזי לצערי הרב נפטר ב-2011 לאחר שנפגע מכלי שיט כשהתאמן לתחרות "איש הברזל", אך המורשת שלו המשיכה.

מה קרה לקבוצת הריצה אחרי שהוא נפטר?

"קודם כל חשוב להבין שהוא היה האבא של העיוורים ולקויי הראייה. הוא היה איש של חסה. החיים שלו היו סביב הנתינה, עבור חזי זה היה הכי טבעי שאנשים עם מגבלות יהיו כמו כולם, הוא האמין שכל בן אדם יכול והוא הביא אנשים להישגים מטורפים. אחרי מותו, הקבוצות שהוא הקים המשיכו בדרכו, זאת כבר הייתה מורשת. בסופו של דבר אני עזבתי את עמותת אתגרים ב-2014, והצטרפתי לקבוצת הריצה "קשר עין", שבה רצים יחדיו עיוורים ורואים ואיתה אני רצה עד היום".

איך התרגשה לרוץ לצד עיוור ולהדריך אותו?

"זו אחריות מאוד גדולה. שניכם קשורים בסרט, ואתה העיניים שלו. כשאני רצה לבה, ביום יום, אני מתוך הרגל מסתכלת על הארמה במקום להסתכל קדימה. אני כל הזמן בודקת מה תוואי הדרך, זה כבר בא אוטומטי. כי אם יש אבן, חציץ, עליה, ירידה, מהמורה, אתה כל הזמן אומר לו - 'מינה, שמאלה, תדלג יש מהמורה', אתה מספר לו את הדרך, לפרטי פרטים. זו חוויה מאתגרת ומאוד מעצימה. אתה העיניים של מישהו. אתה צריך להגיד לו הכל. כל מה שאתה רואה. את כל תוואי הדרך כולל את הנוף, את האטרקציות. אתה משתף אותו, כדי שהוא יחווה את מה שאתה חווה, כמה שיותר קרוב".

מאיפה הגיע הרצון הזה להתנדב בליווי עיוורים בריצה?

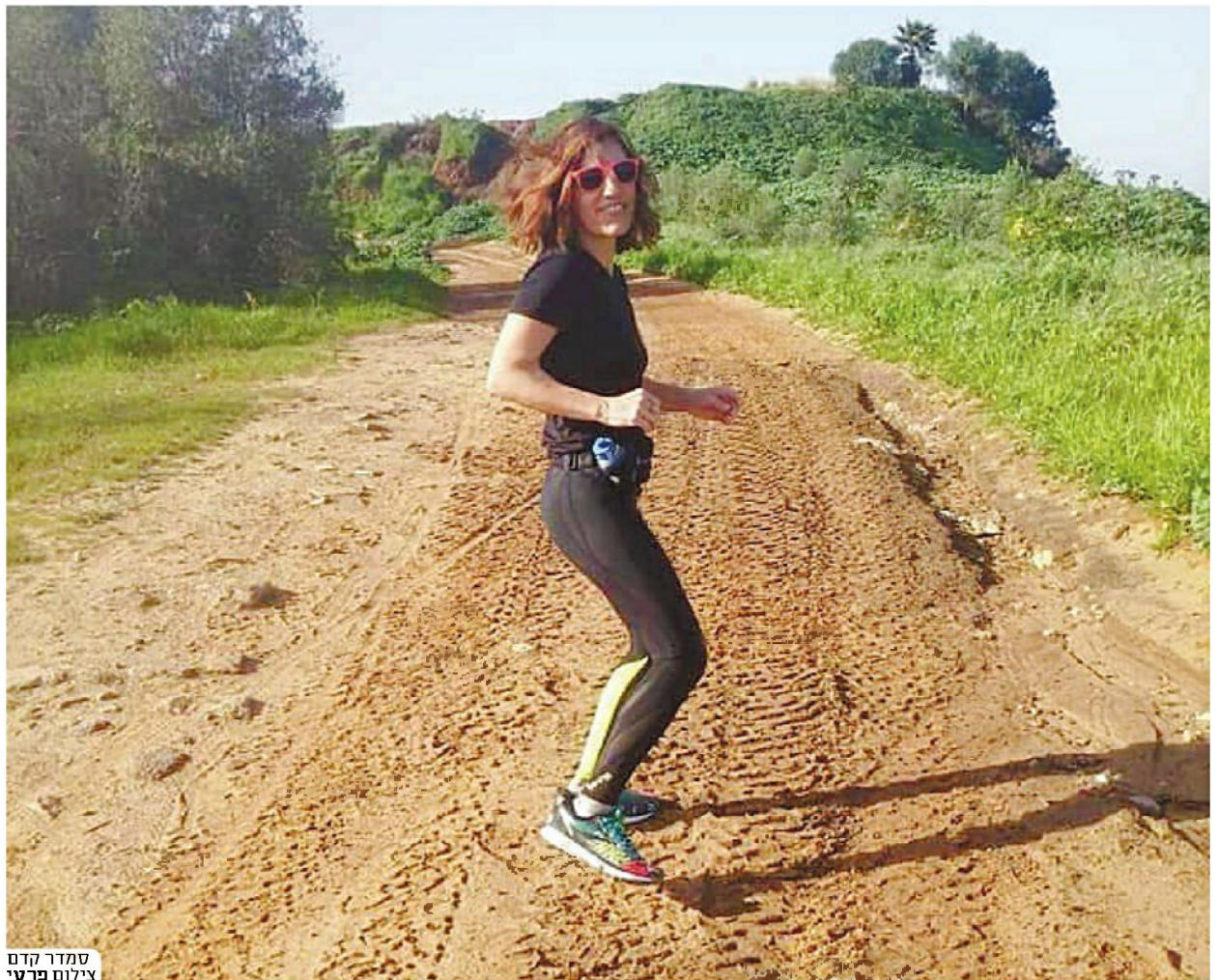
"זו לא התנדבות בעיניי, זו דרך חיים. אני מאמינה שיש לחלוק עם האחר כל דבר שקיבלנו. אני זכיתי לקבל מאור עיניים, ואני צריכה לחלוק אותו".

במסגרת השתתפותה בקבוצת הריצה "קשר עין", החלה סמדר להשתתף במרוצים רבים ברחבי הארץ. "שנים רצתי גג 14 ק"מ", היא אומרת, "אולי קצת יותר, ואז קרה המקרה שלפני ארבע שנים בערה בחצי מרתון תל אביב, בטעות שיבצו אותי לרוץ את המקצה של ה-21 ק"מ, מקד צה חצי מרתון יחד עם ירמי חלא, בחור עיוור ורץ מדהים שאני מכירה מאז ימינו המשותפים בעמותת 'אתגרים'. בהתחלה חששתי, לא התאמנתי לזה, אבל ירמי הרגיע אותי כשאמר לי 'הרבה שנים חיכיתי לרוץ איתך, אנהנו נרוץ ביחד, אני דואג לך'. למעשה במירוץ הזה הוא ליווה אותי ולא הדיפה. מאז יצא לי לרוץ כמה חצאי מרתון, בעיקר במרוצים של 'מרתון ישראל': במרתון טבריה רצתי את מקצה החצי גם עם חבר עיוור מהקבוצה, ולקחנו מקום שלישי. רצתי גם כמה פעמים את המרתון המדברי שהוא מדהים, ואת מרוץ הרי הגעש בו אתה רץ בין כמה תילי געש, כבויים כמובן, ברמת הגולן".

ביום חמישי הזה, משתתפת סמדר בפעם השנייה במרוץ ערד מצד דה, שמפיקה חברת 'מרתון ישראל'. מרוץ אותו היא מתארת כיצא דופי. "זה מהמם, לרוץ בשעה שלוש לפנות בוקר", מספרת, "אתה רץ בחשכה, יש לך פנס על הראש, אתה רואה רק את הפנסים על ראשי הרצים, יש שקט מדברי ואתה ומי שאתה מלווה רצים יחד בירידות ובעליות עד לזריחה המהממת של השמש מעל מצדה. זה מיוחד מאוד ומרגש. יש גם משהו מיוחד בזה כשאתה רץ בחושך, יש אור מועט ופתאום אתה מבין שלעיוור שרץ איתך, איפשהו כל מרוץ הוא סוג של מרוץ כזה, בעלטה".

סמדר קדם צילום פרטי

"היו לנו שני שכנים עיוורים, אבא שלי היה מלווה אותם לבית הכנסת. זאת הדוגמא שגדלתי עליה"

היא בת 46, תושבת רעננה, והיא אהבה לרוץ עוד כשהייתה נערה צעירה בשיכון ד' שבטבריה. אבל לא בטוח שאז חשבה שברוב חייה הבוגרים תלווה בריצות עיוורים. "אצלי ריצה זה הדבר הכי טבעי שיש", מספרת, "תמיד אהבתי לרוץ, גם בתור ילדה. אני למעשה רצה מגיל 14. היה לי ווקמן צהוב, קלטת של ג'ו קוקה, ככה רצתי לי לצלילי השיר שלו 'Seven Days'. בשכונה נחשבתי למשוגעת, היא שרצה לבה. גם כשהגעתי לצבא המשכתי לרוץ, ולא הפסקתי מאז".

אחרי השירות הצבאי והטיול הגדול במזרח, למדה סמדר כלכלה ומנהל עסקים במכללת תל חי וכיהנה במספר תפקידי מפתח כאשר כספים בחברות ענק כמו תנובה ו-HP. לפני תשע שנים וחצי עברה לרעננה, וכאן נולדו שתי בנותיה. לאורך כל השנים, לצד הקריירה התובענית והעבודה הקשה כאם צעירה, סמדר מעולם לא הפסיקה לרוץ, אך לפני 12 שנים, ב-2007, היא החליטה להפסיק לרוץ לבה.

"אני מניחה שקודם כל ההצטרפות שלי לעמותת 'אתגרים' (עמור תה שמעצימה ומשלבת אנשים בעלי צרכים מיוחדים בענפי ספורט) הגיעה בעקבות מה שראיתי בבית", היא מספרת, "היו לנו שני שכנים עיוורים, ואבא שלי היה אוסף אותם מבתיהם ומלווה אותם לבית הכני

סמדר קדם מרעננה מתנדבת כבר 21 שנים בריצה עם עיוורים, ורואה בזה שליחות. רגע לפני ההשתתפות בחצי מרתון מערז למצדה היא סיפרה על ההחלטה לתרום ועל איך זה להיות זוג עיניים למישהו

מאת דניאל סלגניק